

Jõuluõhtu.

Kord elasid kuskil linnas vaesed vanemad, kellel oli väike tütar Liisi. Nad armastasid Jumalat ja õpetasid ka oma last Jeesust paluma. Nad tundsid Jeesuse aitavat kätt ja nii elasid vaesusest hoolimata siiski õnnelikult. Aga siis tuli suur muudatus: isa ja ema surid. Nüüd jäi Liisi vaeslapseks. Keegi võõras tädi võttis teda enesele kasulapseks. See tädi ei armastanud Liisit ja kohtles teda karmilt. Liisi oli selle üle kurb ja palus, et Jeesus aitaks teda. Tulid jõulud, Liisile meenusid pühad siis, kui elasid tema vanemad. Kui hea oli siis! Mälestus tõi esile kibedaid pisaraid. Ta läks tänavale jalutama, et peletada kurbi mõtteid. Säälmärkas ta, et peaaegu kõik aknad olid valgustatud, sest kõikjal olid süüdatud küünlad jõulupuul. Liisi seisatas ühe suure akna taga ja nägi, kuidas keegi ema jagas oma lastele kingitusi: suuri nukke, kiikhobuseid ja muid maiustusi. Niisugust jagamist nägi ta ühe kui teise

akna taga. Liisi püüdis isegi koputada tasa mõnele uksele või väravale. Keegi ei avanud ega kutsunud teda sooja tuppa. Ta värises külmast, istus väsinult kuskile aia ääre ja jäi magama. Unes nägi, et ingel võttis teda sülle ja viis üles, kus säras jõulupuu, kus anti palju ilusaid kingitusi. Laps tänas suure häälega Jumalat ja ärkas üles. Keegi tädi seisis tema ees ja lahkelt küsis lapselt, miks ta siin viibib ja kutsus teda oma juure. Liisi läks rõõmuga. Pea oli ta soojas toas, kus tädi andis talle süüa, juua, uued riided ja jõulukingitusi. Laps tänas südamest Jumalat ja tädi. Tädi oli isegi nii lahke, et lubas jääda Liisit alati oma juure ja töötas olla temale emaks. See rõõmustas Liisit väga. Mõodusid mõned kuud, Liisi jäi haigeks jõuluõhtul kannatatud külmetuse tõttu ja suri. Nüüd on ta oma armsa Jeesuse, isa ja ema juures.

Armsad lapsed, kui olete õnnelikud oma armsate vanemate

Kat. os.
24. VII 56

keskel, mõelge ka vaestele lastele, kes elavad teie läheduses! Jeesus ütles, et vaeseid on ikka

teie juures, kui teie tahate, võite neile head teha! Rõõmustage neid väikese jõuluningiga! S.

Siiski mitte unustatud.

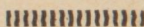
Ühel jõuluõhtul kõnelesid aegäga, siis aga ütles ta täis kindlusega Heino ja Juku isekeskes. Heino oli vaenelaps, ei olnud saanud mingisuguseid jõulukingitusi. Juku vanemad aga olid oma lapse eest kõigiti hoolt kandnud.

lust ja usku: „Ma ei kahtle sugugi, ma tean, et Jumal ei ole mind unustanud, aga ma mõtlen, need inimesed, keda Jumal on selleks tahtnud tarvitada, nad on seda unustanud.“

Nüüd küsib Juku Heinolt: „Mis on sul sellest kasu, et sa seal pühapäevakoolis nii hoolega käid, Jeesust armastad ja ütled, et Jeesus kõik me tarvitudused täidab. Ometi oled sa ilma jõulurõõmuta, kas nüüd on ta sind unustanud.“ Heino lõi silmad maha ja mõtles vähe

Poisikeste kõne juhuslikuks päältkuulajaks oli olnud keegi, kes sellest kõnest nii haaratud sai, et ta veel samal õhtul Heinole tarvilise jõulurõõmu valmistas.

Kas oleme meiegi ehk seda unustanud, mida Jumal on meid käskinud!

Päästja on sündinud.

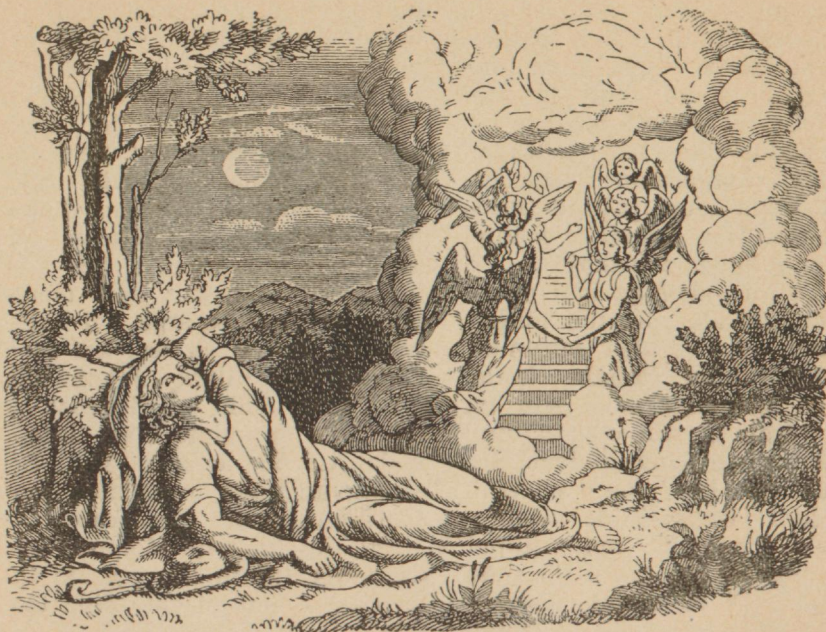
Võimsalt läbi ilma tungib rõõmuteade kõigile:
Teile Päästija on sündinud!
— Nüüd on iga hingele avanenud taeva valgus, koitma löönd uus elualgus.

Vaatke, kehvas sõimes lamab armastuse kuningas.
See, kes kõiki päästa tahab kes on eksind pattudes.
Tulge, andke süda Talle, maitsete siis rahu, õnne!

Taevavärv.

Kui Jakob oli põgenemas oma venna Eesavi eest, ta oli sunnitud lahkuma kodust, mis temale nii armas oli. Mitmed kaunid mälestused lapsepõlvest möödusid tema silmi eest. Ajad,

kus nad tihti oma vennaga mängisid ja jooksid hommikust õhtuni. Kuni ema armastavad käed panid neid magama, et teisel hommikul jälle jätkata elmise päeva poolelijäänud

mängu. Aga nüüd peab ta põgenema oma venna eest ja rändama kaugele, kaugele võõrsile, vastu tundmata tulevikule. Kas kunagi enam saab näha oma kallist isakodu, oma isa ja ema? Oh need olid kallid temale. Raske südamega lahkus Jakob kodust, ei ühtegi sõpra, ei ühtegi tuttavat. Ainult reisukepp

ja isa õnnistus olid armsad kaaslased tema teekonnal.

Nõnda üksikuna ja võõrana rännates jõuab ta kuhugi tundmatusse paika. Päike oli juba looja läinud ja pimedus võttis üha võimust. Nüüd pidi ta öömajale jääma, et ennast jälle välja puhata. Ta võtab suure kivi, paneb oma pea alla ja ui-

AR

Fr. R. Kreitzburgi nim.
Eesti MSV Riitlik
Raamatukogu

21 2133

nub magama. Kui ta tundis ennast nii üksikuna, siis oli Jumal temale ligi. Jumal näitas talle unes, et suur redel oli maast taevani ja selle peal käisid Jumala inglid üles ning alla. Ja Jumal seisis seal ning ütles: „Mina olen su isa Abrami Jumal ja lisaki Jumal, maa, mis peal sa magad, tahan ma sulle ja su soole anda. Ja vaata, mina olen sinuga, ja tahan sind hoida kõigis paigus, kuhu sa lähed.“ Oh, mida tundis Jakobi süda, kui ta nägi ja kuulis, et Jumal temaga oli. Oma kodus olles nägi ta sageli oma isa kummardamas seda Jumalat, keda tema polnud tundnud enne. See Jumal ei jäänud ka sinna kaugele isakoju — ei, vaid Ta oli Jakobiga igal pool.

Jakob ärkab. Kartus täidab ta hinge. Kuhu olen sattunud? Ma olen tulnud Jumala kotta, siin on ju püha maa, siin on taeva värav ja siin olen näinud Jumalat ning tema ingleid. See on minule, kes ma põgenik olen, küll liig. Kuid mõeldes nendele sõnadele, mis Jumal talle unes rääkis, täitub ta süda rõõmuga, ja ta töötab töötuse: kui Jumal minuga on ja hoiab mind siin tee peal, kus ma käin ja annab mulle leiba süüa ning riidet selga; ja kui ma saan rahuga jälle tagasi oma isakotta, ning Jehoova mulle Jumalaks jääb, siis peab see kivi saama sambaks Jumala kojas.

Noored sõbrad, Jakob on meile siin kui teenäitaja taevase kodu poole. Jakobile mõeldes, näeme, kuis ta väikesena isakodus mängis rõõmuks oma vanematele. Kuid tuli aeg, kus ta pidi jätma oma isakodu ja ise enda eest muretsema hakkama. Teie, kes olete isa-ema hoole all, kui hää on elada teil. Kui palju tänu võlgname oma vanemaile. Sageli lapsed küll ei mõista seda teha. Jakob aga mõistis hinnata seda ja ta igatsus oli saada isakotta tagasi. Kuid mis tegi Jakobile tema isakodu eriti armsaks? Seal elas see, keda temagi oli nüüd tundma õppinud ja teenima hakanud. Küll on hää, kui teiegi leiaksite Jakobi Jumala, kes alati meiega kaasas, kus iial oleme. Suureks sirgudes ärge iial unustage, et Jumal on see, kes meid kõigest läbi aitab. Jakob tundis Tema jõudu ja vägevust. Ja ta töötas Jumalale üles ehitada koda, kui Ta temaga jääb. See oli vastutänuks Jumalale Tema töötuse pärast. Kas teate, et Jumal on ka teile töötanud anda, mida vajate siin elus ja tulevikus — igavest elu. Mida töötate teie oma Jeesusele? Ta ei taha teilt suuri kodasid, ega varandusi, vaid ainult ühte, et te annaksite oma noore südametemale. Ja Ta on selle eest teile tänulik ja õnnistab teid teie eluteel — siis olete õnnelikud.